

РЕШЕНИЕ

№ 20006

гр. София, 21.05.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 75 състав, в
публично заседание на 18.05.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Геновева Йончева

при участието на секретаря Наталия Дринова, като разгледа дело номер **3919** по описа за **2026** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс (АПК), във връзка с чл. 172, ал. 5 от Закона за движението по пътищата (ЗДвП).

Образувано е по жалба на К. В. В. от [населено място], подадена чрез процесуалния му представител адв. К. Х. с посочен съдебен адрес: [населено място], [улица], ет. 3, к. 25, срещу Заповед за прилагане на принудителна административна мярка /ПАМ/ № 26-4332-000899/25.02.2026 г., издадена от полицейски инспектор към Столична дирекция на вътрешните работи, отдел „Пътна полиция“, с която е наложена ПАМ по чл. 171, т. 1, б. „з“, подб. „гг“ от ЗДвП – временно отнемане на СУМПС на водач, който е извършил нарушение по чл. 140, ал. 1 от ЗДвП до решаване на въпроса за отговорността, но не повече от 12 месеца.

В жалбата се твърди, че оспорения акт е издаден в нарушение на процесуалните правила и материалния закон, тъй като липсват данни водачът да е надлежно уведомен за служебната регистрация на автомобила. Останалите доводи касаят съразмерността на мярката, както и компетентността на издателя на ЗППАМ. Защитната теза се аргументира и със съдебна практика, вкл. Тълкувателно постановление № 2 от 5.04.2023 г. по т. д. № 3/2022 г. на ОСС от НК на ВКС и Първа и Втора колегия на Върховния административен съд, с което на поставения за тълкуване въпрос е отговорено, че не се наказва с предвиденото в чл. 175, ал. 3 от Закона за движението по пътищата административно наказание водач, който управлява моторно превозно средство, чиято регистрация е служебно прекратена по реда на чл. 143, ал. 10 от Закона за движението по пътищата, без за това да е уведомен собственикът на моторното превозно средство.

Ответникът - полицейски инспектор към Столична дирекция на вътрешните работи, отдел „Пътна полиция“, не изразява становище по жалбата.

Административен съд – София-град, III отделение, 75 състав, като обсъди изложените в жалбата доводи и прецени събраните по делото доказателства, намира за установено от фактическа страна следното:

На 24.02.2026 г. срещу К. В. В. е съставен акт за установяване на административно нарушение (АУН) № 1043038 за това, че на същата дата, в [населено място], Столична община по ул. „Н. К.-Ч.“ срещу номер 1 с посока на движение от [улица] към [улица], същият управлява лек автомобил марка и модел Форд КА с рег. [рег.номер на МПС] , лична собственост, като след извършена проверка е установено, че автомобилът е със служебно прекратена регистрация поради липса на застраховка „Гражданска отговорност“ към датата и часа на проверката. Извършеното нарушение е квалифицирано по чл. 140, ал. 1, предл. 1 от ЗДвП - водачът управлява МПС, което не е регистрирано по надлежния ред.

При тези описани в АУАН данни е издадена процесната ЗППАМ по чл. 171, т. 1, б. „з“, подб. „гг“ от ЗДвП, с която за извършеното нарушение на чл. 140, ал. 1, предл. 1 от ЗДвП на К. В. В. е наложена принудителна административна мярка временно отнемане на СУМПС до решаване на въпроса за отговорността, но не повече от 6 месеца.

В хода на съдебното производство са приети като доказателства представените с жалбата, документите, приобщени към административната преписка, включително допълнително представените от ответника доказателства за неговата компетентност.

При така установената фактическа обстановка съдът намира от правна страна следното:

Жалбата е подадена в срока по чл. 149, ал. 1 АПК, от активнолегитимирано лице, срещу подлежащ на оспорване индивидуален административен акт, поради което е процесуално допустима, като разгледана по същество е основателна.

Съгласно разпоредбата на чл. 168, ал. 1 от АПК съдът не се ограничава само с обсъждане на основанията, посочени от оспорващия, а проверява законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл. 146 от АПК.

Съгласно чл. 172, ал. 1 ЗДвП (редакция ДВ, бр. 64 от 2025 г., в сила от 7.09.2025 г.) принудителните административни мерки по чл. 171, т. 1, 2, 2а, 2б, 4, т. 5, буква "а", т. 6 и 7 се прилагат с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по този закон съобразно тяхната компетентност или от оправомощени от тях длъжностни лица. Заповед за прилагане на принудителна административна мярка по чл. 171, т. 2б не се издава и табелите с регистрационен номер и свидетелството за регистрация на моторното превозно средство не се отнемат, ако глобата за извършеното нарушение бъде заплатена в момента на налагането ѝ. Когато в срока по чл. 171, т. 2б глобата за извършеното нарушение бъде заплатена, принудителната административна мярка се прекратява.

Със Заповед № 8121з-1632/02.12.2021 г. министърът на вътрешните работи на основание чл. 165 от ЗДвП е определил да осъществяват контрол по ЗДвП следните основни структури на МВР: 1. Главна дирекция "Национална полиция"; 2. Главна дирекция "Гранична полиция"-в района на аерогарите; 3. Областните дирекции на МВР и Столична дирекция на вътрешните работи. От своя страна, на основание законовата делегация на чл. 172, ал. 1 ЗДвП директорът на СДВР, със Заповед № 513з-12086/14.10.2025 г. /л. 25/, е определил длъжностните лица, оправомощени да издават заповеди за прилагане на ПАМ по чл. 171, т. 1, 2, 2а, 4, 5, буква „а“ и т. 6 от ЗДвП, сред които по т. 1 полицейските органи по чл. 142, ал. 1, т. 1 от ЗМВР в отдел „Пътна полиция“ при СДВР. В такова качество ответникът е издал оспорената заповед, видно от приложената на л. 24 заповед № 513з-9570/20.09.2024 г.

Следователно оспореният индивидуален административен акт е издаден от компетентен орган. Доводите в жалбата за обратното са неоснователни.

Процесната заповед е в изискуемата писмена форма, като формално съдържа фактически и правни основания за нейното издаване.

Независимо от това, съдът намира, че заповедта е издадена в нарушение на материалния закон. Разпоредбата на чл. 171, т. 1, б. „з“, подб. „гг“ на ЗДвП (ДВ, бр. 64 от 2025 г., в сила от 7.09.2025 г.) предвижда налагане на принудителна административна мярка временно отнемане на свидетелство на управление на моторно превозно средство на водач, който при управление на моторно превозно средство е извършил нарушение по този закон, за което е предвидено налагане на наказание лишаване от право да се управлява моторно превозно средство – до решаване на въпроса за отговорността му, но за не повече от шест месеца за нарушенията по чл. 175, ал. 2 и ал. 3, чл. 176, ал. 1, чл. 178ж, ал. 2 и чл. 182, ал. 5 от ЗДвП. Посочената разпоредба съдържа различни състави на нарушения, при които се налага едно и също административно наказание на водача.

С издадения срещу жалбоподателя АУАН е констатирано извършено нарушение по чл. чл. 140, ал. 1, пр. 1 от ЗДвП, която норма разпорежда, че по пътищата, отворени за обществено ползване, се допускат само моторни превозни средства и ремаркета, които са регистрирани и са с табели с регистрационен номер, поставени на определените за това места. Тази норма сама по себе си не предвижда конкретно правило за поведение и съответно налагане на санкция, а определя единствено изискванията на които трябва да отговарят съответните ППС за движение по републиканската пътна мрежа.

Според нормата на чл. 140, ал. 2 от ЗДвП условията и редът за регистриране, отчет, спиране от движение и пускане в движение, временно отнемане, прекратяване и възстановяване на регистрацията на моторните превозни средства и ремаркета, теглени от тях, и реда за предоставяне на данни за регистрираните пътни превозни средства, се определя с наредба на министъра на вътрешните работи, съгласувано с министъра на транспорта и съобщенията и министъра на отбраната. Това е Наредба № I-45 от 24.03.2000 г. за регистриране, отчет, спиране от движение и пускане в движение, временно отнемане, прекратяване и възстановяване на регистрацията на моторните превозни средства и ремаркета, теглени от тях, и реда за предоставяне на данни за регистрираните пътни превозни средства.

Според разпоредбата на чл. 18б, ал. 2 от цитираната наредба, при служебно прекратяване на регистрацията на основание чл. 18б, ал. 1, т. 8, вр. чл. 18, ал. 1, т. 2, се уведомява собственикът на превозното средство, посочен в регистъра. Изискване за уведомяване е въведено и в разпоредбата на чл. 574, ал. 10 от КЗ /изм. – ДВ, бр. 63 от 2025г., в сила от 1.08.2025г./, според която информационният център уведомява собствениците на превозни средства, за които не е сключен договор за задължителна застраховка "Гражданска отговорност" на автомобилистите или сключеният застрахователен договор е бил прекратен и не е подновен, и им дава срок 14 дни от датата на изпращане на уведомлението да представят доказателства за наличие на сключен и действателен застрахователен договор за тази застраховка. По илата на чл. 574, ал.11 от КЗ /изм. – ДВ, бр. 63 от 2025г., в сила от 1.08.2025г./ компетентните органи по ал. 1 предприемат мерки за спиране от движение на превозните средства или на средствата за обществен превоз на пътници и/или за налагане на съответните административни наказания, когато не е била сключена задължителна застраховка. Когато в срока по ал. 10 не са били предоставени доказателства за сключен договор за задължителна застраховка "Гражданска отговорност" на автомобилистите, Гаранционният фонд уведомява органа по ал. 1, т. 1 да прекрати регистрацията на превозното средство.

В конкретния случай липсват данни собственикът на автомобила, управляван от жалбоподателя да е бил уведомен, както от Информационния център, така и от органите на „Пътна полиция“ за

служебното прекратяване на регистрацията на МПС поради липса на сключена застраховка „Гражданска отговорност“. Освен това, още с предявяване на жалбата е представено от страна на оспорващия копие на застрахователна полица, от което е видно, че застраховка за посочения автомобил е сключена на 25.02.2026г. – на същия ден, в който е издадена оспорената заповед. Тоест констатираното нарушение е преустановено на същия ден след установяването му, съответно и към момента на налагане на ПАМ с обжалваната заповед.

Съгласно разпоредбата на чл.143, ал.10 от ЗДвП, в редакцията ѝ след изменението в бр. 64 от 2025г., в сила от 07.09.2025 г., служебно се прекратява регистрацията на пътни превозни средства, за които е получено уведомление от Гаранционния фонд по чл. 574, ал. 11 от Кодекса за застраховането. Служебно прекратена регистрация на пътно превозно средство се възстановява служебно при предоставени данни за сключена застраховка от Гаранционния фонд по реда на чл. 574, ал. 6 или по желание на собственика след представяне на валидна застраховка "Гражданска отговорност" на автомобилистите.

Към 25.02.2026г., когато е наложена принудителната административна мярка няма закононарушение, защото вече е имало сключена застраховка "Гражданска отговорност". Поради това ПАМ е приложена без законова цел преустановяване на закононарушението, защото то вече е преустановено. В тази насока съдът намира, че в конкретния случай оспорената принудителна административна мярка е постановена и в противоречие с прогласения в чл.6 от АПК принцип на съразмерност при постановяване на административните актове.

С оглед изложеното оспорената заповед се явява незаконосъобразна и като такава следва да бъде отменена.

По изложените съображения и на основание чл. 172, ал. 2 от АПК Административен съд – София-град, III отделение, 75 състав

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 26-4332-000899 от 25.02.2026 г., издадена от полицейски инспектор към Столична дирекция на вътрешните работи, отдел „Пътна полиция“.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване на основание чл. 172, ал. 5, изр. последно от ЗДвП.

Решението да се съобщи на страните чрез изпращане на преписи от него по реда на чл. 137 от АПК.

Съдия: